

hvordan man laver bolsjer hjemme i køkkenet. Det er uværdigt, og vi må have det stoppet. Jeg tror også, der er ved at være stor stemning for, at vi må have stoppet den slags; det er mis-handling.

Vi ved, hvordan folk, der har sagt, at de ikke vil finde sig i det, at de ikke møder op i morgen, lige pludselig får frataget enhver form for forsørgelse; ikke bare den pågældende, men hele familien får frataget enhver form for forsørgelse. Det kan man ikke i Danmark, hvis vi vil kalde os et velfærdssamfund, men det gør man altså i øjeblikket ude i kommunerne.

Vi foreslår altså arbejde i stedet for, rigtigt arbejde i stedet for mærkelig aktivering. Vi foreslår flere penge til voksenlærlinge- og voksenuddannelsespladser og jobrotation, vi foreslår, at man bruger flere penge på at få ansat mennesker med nedsat arbejdsevne og vel at mærke få dem ansat på overenskomstmæssige vilkår.

Vi kan ikke forstå, at vi i Danmark igen kan vedtage en lov om, hvordan man behandler de svageste, der siger, at er du flygtning, kan du godt leve for mindre, altså integrationsydelsen, end hvis du er dansker. Vi forstår ikke, hvorfor vi skal have de her familiefjendtlige familiesammenføringsregler, hvor vi har fået utallige eksempler på, hvordan folk altså simpelt hen forhindres i at være sammen med deres nærmeste, hvordan man kan vedtage, at folk skal bo i en vis periode i et bestemt område og ikke må flytte frit rundt, og hvordan myndighederne kan sige til flygtninge: Vi synes ikke, du vil samarbejde ordentligt med os; derfor fratager vi dig al bistand. Du kan i stedet for få udleveret en madpakke. Det er nogle af de ting, vi også skal have kigget på.

Sådan en dag som i dag har makkerparret fru Pia Kjærsgaard og fru Tørnæs jo igen sørget for, at diskussionen om volden fylder meget, og det gør de altså, selv om de udmærket ved, at Danmark er et af de mere fredelige lande i verden med mindst vold. Der er mange, der er blevet utrygge, ikke fordi de selv oplever volden, men på grund af pressen og det, de hører fra politikere og fra en statsminister, der det ene år siger, at nu kan gamle ikke længere gå på gaden uden at være bange for at blive slået ned, selv om der ikke er nogen stigning i volden mod gamle på gaden, og nu her har en åbningstale, der overdrevent fokuserer på volden. Det gør folk unødigt bange. Det synes jeg vi skal sige åbent.

Selvfølgelig skal der gøres noget ved problemerne, og dér vil jeg godt sige, at nogle af de elementer, der var med i åbningstalen, om, hvordan man kan gøre en indsats med en kombination af politi og sociale myndigheder osv., er meget fornuftige, og dem er vi med på. Jeg vil også sige, at uanset om det er ubegrundet, så er der altså en større angst for vold i dele af befolkningen, og det må vi selvfølgelig også gøre noget ved.

Jeg tror, vi skal gå ind og kigge på, hvordan vi stopper det, der nu sker ved, at vi tømmer de offentlige rum for mennesker, vi erstatter stationspersonale med en automat, vi har et videokamera til overvågning i stedet for et menneske, vi i det hele taget har det sådan, at der er mange ældre, der i dag sidder hjemme og ikke tør gå ud. Derfor skal vi måske også overveje, hvordan vi i højere grad kan få besøgsvenner og den slags ordninger udviklet, så ældre har mulighed for at komme ud i virkeligheden og ikke bare skal sidde bange alene hjemme i deres lejlighed.

Euroen er et andet spørgsmål, der fylder meget. Jeg vil sige det på den måde: Vi ønsker ikke en folkeafstemning om de danske undtagelser, hverken ØMU'en eller de andre, men hvis det er sådan, at man insisterer, kan vi så ikke få et tilsagn i dag, nu kan jeg desværre ikke sige fra statsministeren, men så fra regeringen i almindelighed, om, at fra den dag, man beslutter, at nu skal vi have en folkeafstemning, går der minimum et år. Når jeg siger det på den måde, så er det selvfølgelig, fordi vi er nervøse for, eller rettere sagt, jeg er helt sikker på, at den dans, der er omkring datoen, er skuespil.

Vi har også set i dag, at det ene parti vil have datoen nu, osv. Alle og enhver ved jo, at europartierne først fastlægger datoen den dag, de er sikre på, at de får et ja. Sådan er det. Alt det andet er skuespil. Alle europartierne er enige om, at datoen først skal komme den dag, de er sikre på et ja, men det køber vi ikke. Vi vil ikke have, at vi får sådan et forløb, at nu tror man på ja'et, og så 3 måneder efter har vi afstemningen. Derfor beder vi om at få 1 år til afstemningen.

Vi beder også om at få en uvildig undersøgelse, sådan at vi er sikre på, at afstemningen kommer til at foregå på et ordentligt, seriøst grundlag og ikke bare på baggrund af, hvad regeringen mener der er af konsekvenser ved at sige ja eller nej.

Der var andre internationale spørgsmål, vi kunne komme ind på. Mon ikke der var mange,